

CSILLÁGKÁPU
A BIRODALOM ALKONYA

I. felvonás

A Lángtenger
Hadművelet

1. fejezet

Az Első Vér

„Parasztlegény, kívülálló, idegen” – az egyetlen szavak melyekkel bárki is megillette, az egyetlen kifejezés, mely bárkinek is eszébe ötlött, mikor elsétált mellette az utcán, vagy elhajtott mellette az égbolton. Persze voltak mások is, mint mindig, a társadalom bármilyen rétegében. Olyanok, kik nem tehettek arról, hogy kiknek, vagy miknek születtek. Márpedig James Vega emberként, azon belül is Tau'riként, Washington káprázatos városában látta meg a napvilágot, és ott is nevelkedett.

Ám, mi a legfontosabb: hősnek született.

De azon nagy háborúk, melyek Birodalom szerte folytonosan csak jönnek-mennek, könnyedén, egy szempillantás alatt keresztülhúzhatják egy ember életét, vagy éppen családját, s rendeltetését. Az ő esetében mindhármát, egyidejűleg.

S most, most itt áll egy zöldellő fűvel teli legelőnél, Ordenon, a földiekkel szemben legbarátságatlanabb bolygó az egész Tartarus galaxisban.

A galaxisban, mely egyetlen bolygóról, a Doch'te otthonáról kapta a nevét.

Persze ők messze élnek innen, a galaxis belső régióiban, mintsem a peremvidéken. Itt ezen kellemes éghajlatú, önmagát javarészt a fölművelésből, s a Birodalommal való kereskedésből eltartó világon szinte csak emberek élnek. Emberek, kik a Tau'ri nevet még hírből sem hallották, mikor az első cirkálók megérkeztek. S jöllehet, a kormány – akár az összes többi nemzet és kormány, galaxis szerte – önszántából csatlakozott az Birodalom egységébe. És a csatlakozás eddig számukra csak haszonnal, s az életkörülmények javulásával kecsegtetett, – mint minden kolónián, hisz az összes szabad akaratából van bent – az itt élő egyszerű emberek még nyolcvan év után is félelemmel, s gyanakvással tele tekintenek az „idegenekre”. Azon emberekre, kik nem itt születtek, nem itt nevelkedtek. Errefelé ilyen minden századik ember.

Miért gyűlölnék minket, mikor mi is hús és vér vagyunk, akárcsak ők? – visszhangzott a kérdés James tudatában, melyre jöllehet, saját magától várt választ. De az is lehet, hogy magától az égtől, hiszen oda emelte most barna szemeinek pillantását, a napra, s a fellegekre. Ám a válasz, mint mindig, most sem érkezett.

James húszan éves kora ellenére, már unta a folytonos tespedést, a nyájak őrzését, vagy épp a földek művelését. Egyébként sem volt értelme. A kemény munka, a korai ébredések csak annyira edzették meg, hogy le tudjon számolni a szomszéd gyerekekkel, egy véres ökölharcban, melynek csak hajszal híján lett a nyertese. Hiába csörgedezett egy nagy hadvezér vére az ereiben, ő nem volt harcos, de katona... az biztosan nem. Ehhez gyenge, lusta, eltökéletlen. Tán a reflexei és a tanulékonyága még jól jöhetnek, de felesleges belegondolni ebbe.

Így is oly sokat álmodozott a rettegett CSK csapatok egyenruhájáról, vagy épp az Ügynökök ádáz harcképességeitől. Sőt, még a különleges erők jelvénye is megcsillant már elméjében. A kis, CSK csapathoz hasonló szerveződésű és felszereltségű csapat, melynek tagja még egy ügynököt is elintéznek. A nyolcfős osztagokét, melyeket csupán a Pörölyöknek, vagy Pokolugróknak neveznek.

Ők nem olyanok, mint a többi katona, nekik nem kell morális vagy épp erkölcsi dolgokon rágódniuk a nap minden percében. Ami azt illeti, még a civilek mentésével, örködéssel, lőszerhordással, vagy épp a sereg bármely más, dögunalmas feladatával

foglalatoskodniuk. Őket csak igazi harcban, valóságos krízishelyzetben hívják, mikor a büszke tau'ri harcosok már képtelenek megállni a helyüket. Ők az igaz harc hevében, a többszörös túlerő ellenében szólítják csatába, James nem is érti, eddig miért nem jelentkezett. Tán az egy éven belüli, a közzétett statisztikai adatok szerinti, 67%-os halálozási arány is közrejátszhatott ebben.

Viszont már mindegy, már minden létező lehetőségét elszalasztotta arra, hogy köztük, vagy bármiféle katonai szerveződésben lehessen. Itt maradt, mikor felvonulást tartott a sereg, itt voltak, mikor a Doch'te egy törzse lázongani kezdett, s kis híján háború lett a vége. Ám ő még akkor sem jelentkezett, egyszerűen nem volt bátorsága hozzá. Inkább itt maradt, beletörődve, hogy a soros Washingtonból ide vetette, távol mindentől, ami érdekelte. Most is csak annyi ideje van, mint maga a tenger. A nyáj estig fog legelészni, mint mindig. S messze van még az alkony, hosszú órákra innen. Hiszen a nap magasan áll még az ég közepén, James pedig meggondolatlanul bele is nézett. Nem tudta, hogy miért, tán egy fura indíttatás készítette minderre, s most csak átkozódhatott, amiért elvakította a Nap – a földiek különös mód, minden egyes planéta csillagát Napnak nevezik – rettenetes fénye.

Utálta, amikor ez van, ilyenkor, ha el akar szaladni az egyik bárány, akkor már a fél világon átszalad, mikor észreveszi. Persze március 21-én, ezen a planétán a nyár kellős közepén nem számított ez nagydolognak. Csupán kifogástalanul akarta teljesíteni kötelességét, akár egy daliás harcos a küldetését.

Ám ekkor különös dolog történt, valami, vagy leginkább valamik, eltakarták a nap fényét. A verőfényes nappalból egy csapásra alkonyszerű napszak lett. Az Ordenon napjának heves fénye még látszott ugyan a koronáján, s néhány helyen az előtte álló objektumok közti réseken. James még az életben nem látott ilyet, csupán mit sem sejtve bámult az egyre nagyobbaknak és nagyobbaknak tűnő égitesteket.

Talán egy meteorzápor lehet. De ilyen közel... a Véderő hogy engedhette a rendszertől mindössze egy köpésnyire? Itt egy árva pajzsgenerátor sincs, nem úgy, mint a jelentősebb világoknak. Ha ezek közül csak egy is becsapódik, akkor... – a fiú elmékedését egy éktelen dörrenés szakította félbe, mely után oly nagy erejű földrengés következett, hogy őt nem csak lábairól döntötte le, hanem a nyáját is megijesztette. S a juhok birkák módjára iramodtak meg a szélrózsa minden lehetséges fokán, mikor James a robaj irányba fordulva, meggyőződhetett a tényről, miszerint nem egy meteorzáporral, sokkal inkább egy invázióval állnak szemben.

A közeli városban elhelyezkedő löveg kékesen izzó plazmalövedéke ugyanis csak árt, mintsem használ az ilyen helyzetekben. A nagyobb kődarabokat még kisebbekre szedi, még halálosabbakká téve őket. De ha a másik oldalt nézi, miszerint egy rakás hadihajó tart feljűk, a dolog már teljesen értelmet nyer.

Az idegenek a nap felől támadnak, hogy az érzékelők nehezebben szűrassák ki őket, a védelmisek meg egyszerűen közéjük zuhantnak a legújabb játékszerükkel, mely már a hatodik lövését eregette. A hatodik fénylő, keskeny, de mégis zömök nyalábot, amely iszonyatos, James számára felfoghatatlan sebességgel hasított keresztül az égbolton, izzó lángcsóvát előidézve odafent.

Tehát bármi is volt ott, az most az is megkeserülte, hogy megszületett.

De közel sem olyan mértékben, mint az odalent tartózkodók, hisz a válasz nem maradt el. Bár ekkorra már más helyekről is az ég felé kezdtek zakatolni a lövések, az első odafentről érkező, sárgás lézernyaláb, mégis oda csapódott. S bármi is adta le azt, közel sem itt szándékozott a befejezni az előadást, akárcsak társai sem.

Az alig tizenhat kilométerre lévő űrvédelmi löveg ezernyi apró darabra történő robbantása után – ennek egy hatalmas lángnyelv, s fullasztóan gomolygó füstfelhő nyomatékositotta megtörténtét – ténylegesen is megindult az ostrom. Az égből egyre csak éles robajjal érkező lövések azonban elkerülték a településeket. Főként a katonai erődítményekre, védelmi ütegekre koncentráltak. Mintha a többi csak egy hatalmas tortaszelet lenne, melyek a fentiek méltán tartogatnak a végére.

James ezt már nem szándékozott megvárni, hiszen tudta, hogy ez sem rá, sem pedig a nagyszüleire sem jelent túl sok örömteli fejleményt.

Azonnal bepattant siklójába, mely olyan régi volt már, hogy tíz méternél magasabbra még csak nem is volt javasolt az emelkedés. Érdekesítő módon ezt hősünk valahogy nem tartotta be, azonnal felrántotta a gép orrát, majd annak elavult motorjának dübörgése méltán tudatta vele, hogy percek alatt otthon lehet. Sőt, sokkal inkább egy biztonságos óvóhelyre igyekezhet a szüleivel, miközben a Birodalmi Flotta szétrúgja a támadók seggét.

Ez mindig is így ment, akárhányszor támadás ért egy világot. A hadvezetés kétszáz évnyi, különféle népek elleni háborúskodás után már sziklaszilárd tervvel rendelkezett az ilyesfajta helyzetekhez. S a tapasztalatok, az évente közzé tett statisztikai adatok is magukért beszéltek. A legtöbb esetben az ellenség jön, megtámadja a kérdéses planétát, melynek lakosai segítséget hívnak az Ős kövek, vagy a kapuk segítségével. Ekkor a szektorban állandó készségben állomásozó birodalmi erők megindulnak a rendszer felé, s mihamarabb rászabadítják a poklot az ellenségre.

Ilyenkor, szinte minden esetben visszaverik a támadó flottát, ha nem, akkor visszavonulnak, s a következő védelmi pozícióba mennek. Tehát, ha az első csata elveszik, a kolónia minden esetben feledésre, lemondásra kerül – egyetlen esetet kivéve, mikor Khaleest érte egy jókora támadás, azt a rendszert a Birodalom sosem adná fel ilyen könnyen, s tán a Madronát sem. Akárhogy is, ha előáll az a helyzet, az általában a nagy háborúk, az hónapokon, s néhol éveken át tartó, igen kitartó öldöklések kezdete. Az események, melyek során nem ezrek, milliók, hanem milliárdok halnak meg. *Tán a mai nap is ilyen lenne?*

Elmélkedés közepette megszűnt az orbitális bombázás iszonyatos, fájdalommal és jajveszékeléssel teli morajlása, legalábbis csak a háttérbe szorult valamelyest. Ugyanis vadászgépek éles suhanása töltötte meg Ordenon friss levegőjét. Vadászgépeké, melyeket eddig még nem láthattak, tehát nem is gyárthattak emberek. Szorosan a pillanatot követően az F-406-os vadászgépek keskeny hajtóműveinek jellegzetes lármája is zengeni kezdett a magasból.

A bolygón állomásozó gépek voltak ezek, melyeknek pilótái bátran mentek a csatába, egyenesen a vesztükbe. James nem volt hadvezér, de még csak politikus

sem. De azt már az első ránézésre meg tudta mondani, hogy az idegenek – a valódi idegenek – gépei sokszoros túlerőt képviselnek. S csakugyan, az egész nem tartott tovább néhány röpké pillanatnál, és a tau'ri vadászgépek már el is hamvadtak az érkező gépek sárgásan izzó lézerei közt.

Hősünk elkeseredettséggel, s mély együttérzéssel figyelte, ahogyan az egyik V alakú 406-os izzó lángcsóvát húzott maga után a talaj felé való közeledtén, majd iszonyatos robbanás közepette vált semmi többé, mint egy rakás kiégett, ám helyenként még izzó trimiumdarabbá. Hiába volt a pilótalét, az ilyesfajta délceg vadászgépek könnyed vezetése az álom, melyet még kisgyermekként el szeretett volna élni. Ennek láttán semmi pénzért sem ült volna be egy ilyenbe.

Persze a saját veszedelmes gépe, a fegyvertelen, javarészt már széthulló félben lévő ócskavasa sem jelentett nagyobb biztonságot, ám ezt legalább méltán tudta kezelni. És valljuk be, a húsz méteres magasság nem igazán zaklatta fel az odafent cikázó vadászgépek sokaságát. Egy pillanatra James nem is értette hogy lehetnek ennyien. S csak ekkor vette észre, hogy az ádáz, s egyúttal esélytelen csata nem csak idelent dúl, hanem már odafent is kezdetét vette a küzdelem.

A kérdés csak az: melyik fél csatája az elkeseredett?

Bármennyire is félt a választól, hamarosan szembe kellett néznie a ténnyel, miszerint már jóllehet, hogy sosem tudja meg. Az egyik ellenséges vadászgép ugyanis alakzatot bontott, kiválva az odafentről egyre csak záporozó társai és az F-406-osok – melyek minden bizonnyal a lenti csapatok tehermentesítésére érkeztek – fellegek béli csatamezejéből, majd egyenesen felé vette az irányt.

Vega ügyes, köztudottan rutinos játékosnak vélte magát járművezetés terén, legyen az a legmodernebb kütyütől a legósdibb csotrogányig bármi, mely gépes volt elmozdulni a talajról, ezt nem nyerhette meg. A zömök vadászgép sárgásan izzó plazmalövedékei – vagy bármik is legyenek, melyek éltere törtek – csupán méterekre húztak el mellette, míg nem az egyik egyenesen az előtte tornyosuló, vastag kérgű fát érte. S az bármilyen széles is volt, azonnal kettétört, James útjába dőlve.

A fiú egy ügyes kormánymozdulattal próbálta kikerülni, mint mindig, az ehhez hasonló helyzetekben, – bár akkor még senki sem koslatott utána egy vadászgéppel, de az is meleg helyzet volt a maga nemében – ám képtelen volt kikerülni a fatörzset. Valamelyest szerencsésnek mondhatta magát, elvégre csak a siklóját tette működésképtelenné az igen agresszív találkozás, míg jómaga hozzávetőlegesen sértetlenül úszta meg az egészet. Csak épp az volt a gond, hogy még mindig tizenyolc méter magasan volt, ezért nem sokat ért azzal a pár extra másodperccel.

Hiszen egy pillanat, és gépe az alig néhány kósza fa által tűzdelt legelőn köt majd ki, belőle pedig palacsinta lesz, ha nem valami rosszabb, mármint képlékenyebb. De mielőtt bekövetkezett volna a tragédia, mely méltán az élete végét jelentette volna, egy fehéres villanás történt, mielőtt a légi jármű egyenest beleszáguldott volna a humuszba. S a becsapódás helyszíne felett diadalittasan elsuhanó pilóta már minden bizonnyal úgy vélte, ennek a szerencsétlennek már annyi, s a sors már sosem hozza össze kettejüket. Ez javarészt igaz is lehetett. Hiszen mégis mik az esélyek?

Ám az igazság az, hogy James nem a legelő füves, most már tűz szabdalta talajára érkezett. Az ő érkezésének szabadesésének egy fémes padló vetett véget, mely nem dobott túl sokat a pusztá sebességéből adódó kellemetlenségeken, de legalább nem égett halálra a perszelő tűzben. Ehelyett csak az orrát törte be, s csak az egyik szemöldöke repedt fel. De ez semmi sem volt a halálhoz képest.

Egy röpke pillanatba beletelt neki, hogy leessenek neki a történések, s mikor az megtörtént, az égető fájdalom már nem is érdekelte. Csupán a körülötte álló emberek enyhe, nem épp visszatartott kacaja zavarta valamelyest, – meg kell hagyni, meglehetősen ritka és látványos, ha valaki a semmiből tűnik elő úgy egy méter magasságban, majd úgy érkezik a padlóra, akár egy légy a szélvédőre – valamint az egyenruhás arcok kíváncsi tömörülete, mikor feltápáskodott a talajról.

S végre rendesen is körbenézhetett.

Az asgard sugár, mely megmentette az életét egy úrhajó, jobban mondva egy hadihajó fedélzetére vitte, alighanem annak roppant, keskeny hangárainak egyikébe. S Jamesnek nem kellett ismernie minden egyes részletet a csillagok ezen ádáz vérebéről, hogy felismerhesse. A hangár pusztá hossza, s elrendezése is elegendő volt ehhez. Egy Devastator osztályú tau'ri csatahajón, a rombolók rombolóján van. A legnagyobb hajóosztály egyik vérmes képviselőjén, melyet ember valaha is készített. Hősünk sokáig agyalt volna azon, hogyan, ám legfőképp miért keveredett egy, a csatamező közepén hadakozó hajó fedélzetére – hiszen a pajzsát mindenképp le kellett eresztenie, hogy a fedélzetre érkezhessen – ám egy szálfá tiszt hamar megszakította gondolatmenetét. A megfelelő válasszal kecsegtetve.

- Maga James Vega, Haigen admirális öccse? – harsogta a férfi mély, szkeptikus torokhangon, s ezzel együtt kérdővé vált a körülötte kacagók tekintete.

- Igen, én vagyok James Vega Haigen, Alexander Haigen admirális öccse – jelentette ki hősünk vegyes érzelmekkel. Egyrészt örült, mert megmenekült az előtte álló veszedelemtől, ám mély keserűséggel töltötte el, hogy mindezt az az alávaló szemétláda nevének köszönhette. Ki a karrierét választotta a saját öccse helyett.

- Maga aztán egy szerencsés kurafi – nyugtázta a tiszt a sikeres mentést, majd a fiú számára a legfurcsább dolog történt. Abbamaradt az őt körülállók nevetése, sőt, még valaki egy zsebkendőt is nyújtotta neki, hogy gátat szabhasson az arcából eddig folytonosan ömlő vérnek. Nem egy parasztlegényként, hanem egy admirális fiaként érkezett a hajó fedélzetére. Egy igazi harcosként a katonák rengetegébe.

James még egy kis ideig próbálta az egyre lomhábban csörgedező vér útját állni, majd megkönnyebbülve tapasztalta, hogy az teljességgel elállt. Kicsit furcsállta, hogy ez ilyen rövid idő alatt végbement, ám mint azt megszokhatta, most sem maradt túl sok ideje a tűnődésre. Az tiszt, kivel az előbb is összehozta a sors, ismételten felé fordította szigorú tekintetét. Ám merőben mást sugalltak már retinái.

- A kapitány látni akar, „személyesen” – a férfi különös hangsúlyt fektetett erre a szóra, s Vega nem sokat értett belőle. Ordenonon nincsenek spéci holografikus kivetítők vagy egyéb, a kommunikáció jelenlegi csúcsát képviselő eszközök. Ezért a

parasztfiúnak nehezebb esett elgondolni: *a kapitány mégis hogyan szeretne beszélni vele, ha nem személyesen?*

- Merre van a híd? – kérdezte egyenesen a tiszt felé fordulva, aki kis híján elnevette magát ennek hallatán, a körülöttük állókkal egyetemben. Úgy tűnik a Haigen név sokkal többet jelent errefelé, mint gondolta. Azáltal, hogy tiszteletet és megbecsülést ébreszt mások lelkében – mindenkiében, csak nem az övében – az ilyen csúfos helyzetekből is kimenti az embert.

- Ott a telefülke – mutatott a férfi az egyik szürkés ajtóra, mely mögött a mellette fekvő folyosók közelségéből tekintve látszólag semmi sem foglalt helyet. James ismerte a hajókon való közlekedés megkönnyítésére szolgáló, több mint háromszáz éve használatos teleportációs fülkéket, de az esésnek és érzelmei heves viharának – hisz a családja és az otthona még mindig odalent volt, az ellenség heves tüze által fenyegetve – köszönhetően ez a megoldás még csak fel sem ötlött elméjében.

Egy kínos, erőltetett mosolyt követően sarkon fordult, majd megindult a fülke felé, jókora izgalommal szívében. Ismerte ugyan az eredetileg Ős eredetű szerkezetet, de még sosem használta azt, szerencsére az egész sokkal könnyebb volt, mint annak ígérkezett. Csupán lenyomott pár gombot a csillaghajó kékes árnyalatú alaprajzát tartalmazó kijelzőn, majd átadta magát a fehéres ragyogásnak.

Semmit sem érzett az egészből, egy szemhunyásnál is kevesebb időbe telt minden, s már a túloldalon épült újra a létező legapróbb alkotóelemeiből a teste. A folyamat elején támadó riadalma eredményeképp még vett egy mély levegőt, majd jómagát némileg összeszedve lépett a híd frissen csiszolt padlójára. Egy fiatalos, harmincas éveit elején járó férfi rajzolódként ki szemei előtt, türelmetlenül ácsorogva előtte, s mögötte hadnagyok és zászlósok nyüzsögtek szerte a roppant helyiségben.

Ugyan képekről már látta egy nexus hídját, az eltörpült a devastatorétól, melynek pár perce a fedélzetére lépett.

- Üdvözlöm, Vega – nyújtotta felé bal kezét barátságosan a férfi, testközelből már nem is látszott olyan szigorúnak, mint képzelte. Bár jóllehet, ismét a nevének köszönhette mindezt. – Joshua Taylor vagyok, a Basilisk kapitánya. Elnézést a kellemetlenségéért, de hatalmas területet kellett átfésülnünk önért.

- Nem gond... hálás vagyok, amiért megmentettek – James megtorpant ugyan egy pillanatra, de hamar sikerült megbarátkoznia a felé meredő, részben meglepett, s részben elszörnyedt tekintetekkel. A pillantásokkal, melyek csak az ő szemszögéből voltak meglepettek. Hiszen ő nem láthatta, de hiába állt el a heves vérzés, még mindig úgy nézett ki, mintha egy lapáttal zuhintották volna fejbe, még hozzá istenesen. – Jut eszembe, miért hívatott?

Taylor ekkor felsóhajtott, majd a csatamező felé fordította kék szemeit. Még tett néhány bús lépést az ablak felé, majd csak akkor felet James kérdésére, mikor már a fiú lépteinek tompa zöreijéből megbizonyosodott róla, hogy utána ment.

- Látja ezt? – közölte mély szomorúsággal lelkében, s az ablakban látottak felé mutatva jobbjával. S Vega csak ekkor vette észre, hogy mi történik odakint. A Basilisk erős pajzsainak köszönhetően még csak bele sem rázkódott az ellenséges hajók plazmalövedékeinek özönébe, ám a többi, jóval kisebb hajó már koránt sem számított

ilyen szerencsésnek. Az ellenséges flotta hatalmasabb volt, mint azt valaha is gondolta volna, ám a bolygó védelmére kelő flotta jóval kisebb, mint azt a legpesszimistább percében is remélte volna.

Ennyi hajó egyszerűen nem volt elég.

- Hol van a többi hajó? A szektorban legalább hatszor ennyi van – hitetlenkedett James, képtelen volt szembesülni a tudattal, hogy ez a csata kudarcra ítéltetett. Hisz az egyet jelent azzal, hogy az otthona, s a családja örökre ottveszik a lézertűzben. S ekkor egy hatalmas, narancssárgás villanás törte meg gondolatmenetét. Az egyik, a devastator előtt elsuhanó nexus pajzsai megadták magukat, s a roppant hajó egy szempillantás alatt a sebesen cikázó, sárgás plazmalövedékek martaléka lett.

- Nem csak ezt a világot érte támadás. Az ellenség, úgy tűnik, hogy előre tudta a helyzetüket. Gyorsan és keményen csapott le, mindenre. A hírszerzés szerint ez a tizenhatodik kolónia, amit megtámadtak, csak ebben a szektorban. Az Ügynökség emberei galaxis szerte megerősítik ugyanezt. *Lerohannak minket* – tette volna hozzá Taylor a legszívesebben, ám túl büszke volt ahhoz, hogy kijelentse. – Ezért is hívtam magát, képtelenség megtartani ezt a rendszert. A szülei, az otthona, a földje... hamarosan az ellenség martaléka lesz – ennek hallatán a világ mintha sebes forgásnak indult volna James körül. S csak nehezen, hosszú másodpercek elteltével tudott olyannyira úrrá lenni az érzésein, hogy feltehesse az utolsó megmaradt kérdését. Az egyetlent, melyre még választ akart kapni, mielőtt végleg elmennek. – Azt akartam, hogy személyesen hallja, s ne az ugrásból értesülve.

- Kik ezek? – érdeklődött a fiú szinte remegő hangon, s összeszorult szívvel.

- Nos, még sosem láttam ehhez hasonló hajókat, én biztosan nem. Szóval, amíg nem sikerült lekérnünk a hírszerzés adatit, nem mondhatok biztosat. Azonban, bár nagyon sokat változhatott a hajóik felépítése, s a fegyverzete is egyaránt, de bizonyos dolgok állandóak, még náluk is. Ezek alapján, ha tippelnem kellene, azt mondanám, hogy ezzel a fajjal korábban is összefutottunk már, nem is egyszer – ekkor Taylor megállt egy pillanat erejéig, némán figyelve a plazmatűzet. – Ha igazam van, James, akkoriban még az Orinak neveztük őket.

- De ők... már kihaltak – hebegte a fiú hitetlenkedve, ha ők valóban visszatértek, az nem ok nélkül történt. Sokáig tűnődhetett volna azon, hogy mi lesz ezután. *Eljöhet-e az a napi, mikor visszajönnek, hogy a romok közt is kifejezhesse majd gyászát? Vagy pedig olyan kegyetlen háború vár rájuk, melynek végén akár a galaxis feladására is kényszerülhetnek?* Ám nincs az az ember, kinek ebben a pillanatban még elegendő rálátása nyílhatna minderre, még a testvérének, Alexandernek sem.

- Talán, fiam. Nagyon remélem, hogy tévedek – felelte Taylor, s már James vállára akarta tenni a kezét, hogy megnyugtathassa valamelyest a kavargó szívű fiút, de a kommunikációs tiszt kénytelen volt félbeszakítani a pillanatot.

- Uram, most kaptuk a hírt, hogy a Khaleesh elesett. Haigen admirális általános visszavonulást rendelt el a másodlagos védelmi állásokhoz – tehát beigazolódott hősünk sejtése, ez valóban egy hosszú, öldöklő háború lesz. Sosem számított

megnyugtató ténynek a Tartarus galaxis harmadik legnépesebb planétájának a peremvidéki fekvése, különösen annak védelme szempontjából nem.

Bár a származású telepesek nem sejtették, nem is sejtették, hogy a földiekhez való csatlakozásukkal egyetemben nem csak egy igen erős, a környező fenyegetésekkel szemben biztonságot, s egy technológiailag évszázadokkal előttük járó hatalom szövetség alapú, ám névelegesen még mindig Birodalomként emlegetett állam tagjai lesznek, hanem az ellenségeik előszeretett céltábláikká is válnak. S jöllehet, eddig a Flotta minden egyes alkalommal megmentette őket a biztos pusztulástól, – bár egy alkalommal csak némi késéssel, egy második ádáz csata árán – ezúttal az élettel teli planéta pusztulásra ítéltetett. Amennyiben nem hódolnak az ellenségnek.

- Tehát eljött a mi időnk – jelentette ki Taylor kis gondolkodást követően, keserű arccal, s bús tekintettel. – Továbbítsa a flottának, hogy táplálják be a Stardust állomás koordinátáit, és kezdjék izzítani a lövegeket. A jelemre sortüzet indítunk – ekkor a férfi hátrafordult, James barnás árnyalatú retinába mélyesztve tekintetét. – Mielőtt elhagynánk az otthonod, gondoskodunk róla, hogy megfizessenek érte.

- Fegyverek készenlétben, valamennyi nexus OTL-e kész, akárcsak a kísérő hajók lövegei. A Basilisk mindkét T2-es lövege 100%-os töltésen. Egy szavába kerül és szétcsapunk köztük – felelte a tisztek egyike készségesen, ám legbelül vegyes érzelmekkel. Ő ugyan még az életében nem hallott a kicsiny, alig kétmillió lakosú planétáról, de mégis sajnálta az odalent lévőket.

- Hadd szóljon! – törte meg a Taylor érdes hangja a tisztek sokaságának sebes nyüzsgéséből fakadó, halk morajlást, s ekkor rászabadult a pokol az ellenségre. Az Ordenont széles alakzatban tartó, az Oriénál ötöd akkorra flotta valamennyi hajója megkezdte a legközelebbi célpont ellen irányuló, elsöprő erejű támadását.

A megannyi nexus orrán elhelyezkedő lönyílásokból megannyi vörösesen izzó lézernyaláb tört elő, majd hasított bármibe is mely az útjába került. Ezzel párhuzamosan a kisebb, a Scarabeus és BC-304-es osztály képviselőiből, immár újult erővel kezdtek záporozni a nukleáris töltetű robbanófejek. Épp akkor, mikor a Basilisk elülső, a központi hajótestet a hangárokkal összekötő illesztéseknél gubbasztó, két, egyenként négyszáz méter hosszú Tachyon II-es lövege – melyek a korábbi változat nyolcszor, ha nem tízszer halálosabb változatai – hatalmas, kékesen izzó lövéseket adtak le az ellenséges flotta irányába. Megindult a halál pusztító zápora.

Taylor még végignézte, ahogyan flottájának mindent elsöprő ösztüze úgy szeli ketté az ellenséges flotta közel hatodát, mintha azok ott sem lennének. Sokukat egyszerűen darabokra tépve, másoknak csupán a burkolatát leperzselve, ám így is halálra ítélve őket. A megannyi izzó roncsdarab és lángok közepette vergődő hajók láttán már majdnem elhitte, hogy megnyerhető ezen elkeseredett űrűtközet. Ám legbelül tudta, az Ori válasza is közeleg már, hisz ők is éppoly, vagy akár még ádázabb pusztításra is képesek. De azt már nem várja meg.

- Ennyi volt emberek, irány az állomás! – ennek hallatán a navigációs tiszt sietve lenyomott egy kékesen ragyogó kapcsolót terminálján. Már a sortűz pillanatában

továbbította az parancsot, teljességgel előkészítve mindent. S most mindössze néhány röpké másodpercbe telt, mire valamennyi hatalmas csillaghajó megfordult, majd megindult a csillagok sebesen cikázó áradata feladata felé.

Ez a csata véget ért, de a háború csak most kezdődik.

Odaát a galaxis belső régióiban felkelő nap virradt Madrona étellel teli felszínére. Azon kevés világok egyikére, mely kizárólag a földiek által lett kolonizálva és benépesítve, ám a kormány döntésére oly hatalmas léptékben, hogy a bolygó mindössze nyolcvan év alatt nyolcmilliárd lakosú planéta lett. S ezzel egy, a Tejút galaxisban egykor virágzó, ám az Árnyvírus következtében teljes egészében kipusztult bolygójáról elnevezett hely méltán nyerte el a „Fővilág” címet.

Ám bármennyire is csodás volt a harmatos reggel, a felszínen és óceánokon egyaránt elterülő városokban aggodalom és kétségbeesés ül, semmi más. Még a büszke harcos, Alexander Haigen admirális is idegen járjal fel-alá íróasztala felett. Egy olyan beszélgetést várva, melynek eljöttét sosem remélte, de legbelül tudja, hogy mindez már szükséges, sőt mi több, elkerülhetetlen. S már el is érkezett a holoterminál kijelzőinek valamelyikén villogó, kékes fényből elnézve.

A férfi nem habozott, bármennyire is kerítette hatalmába az izgalom érzete, a rá nehezedő roppant felelősség terhe, mihamarabb szembe kívánt nézni mindezzel. S egy kósza szempillantás alatt a terminál előtt termett fürge léteivel, majd aktiválta a kivetítőt, hogy a Császár életnagyságban rajzolódhasson ki előtte.

- Üdvözlétem – közölte a hatvanas évei közepén járó férfi, az ember, aki négy galaxis felett rendelkezett kénye-kedve szerint, ám ténylegesen sosem szólt bele semmibe. Ez így volt egészen a Drák Háború megnyerését követően. A Nagytanács irányított mindent, jólétet, rendet, s igazságot teremtve. S a mindenkori császár hiába volt az egyetlen, ki felülbírálhatta a rendeleteit, sosem tette.

Rá mindössze azért van szükség, hogy háború, vész esetén, az emberiség élére állva hozhassa meg azon fájdalmas, ám szükségszerű döntéseket, melyekhez a hatalmat ténylegesen gyakorló rendszer már léptelen, vagy túlságosan is lassú lenne. Ám hiába érte az egyik nagy háború a másikat az elmúlt évszázadokban, egyik sem volt akkora horderejű, elég veszedelmes ahhoz, hogy minderre szükség lehessen. És tekintve, hogy a soron következő uralkodókat minden esetben a Nagytanács tagjai közül választották, ők kivétel nélkül betartották ezen kimondatlan elvet.

Mely által a Birodalom úgy működött, akár egy szövetség.

- Örvendek a szerencsének, Alexander Haigen admirális vagyok, de szólítson csak... – ekkor a rövid hajú, enyhén borostás férfi türelmetlenül szakította félbe.

- Haigennek. Felesleges tegeződnünk, egyébként sem találkozunk többet. Nem szeretem a hosszas bájcsvegeéseket, ezért inkább a lényegre térek – zengte a férfi mély, érdes hangja a túloldalról, enyhe recsegés kíséretében, s az életnagyságú, színes hologramja is szakadozott valamelyest. A puszta távolságnak köszönhetően.

- Értem – felelte az admirális kissé csalódottan, valahogy mást várt, egy jóval közvetlenebb embert. Elvégre még ő, a galaxis védelmét vezető ember sem haboz

kezet nyújtani valakinek, vagy épp meginni vele egy kávé. *Mégis mi olyan lehetetlen ebben, ha még ő is képes rá?* – Feltételezem, a Tanács már megszavazta az erősítést és napokon belül megérkeznek – a császár ingatni kezdte a fejét ennek hallatán.

- A képviselők a teljes visszavonulás mellett döntöttek. Úgy vélték, ez a háború megnyerhetetlen, ha ilyen nagy területre próbálunk koncentrálni, ezért minden hajót haladéktalanul a Tejútra kell parancsolnunk, mondanom sem kell...

- De, kivonulunk Tartarusról? – vágott bele Alex a férfi mondandójába, oly meglepetten, mint még soha életében. – Az itteni bányák szolgáltatják a Birodalom nyersanyagszükségleteinek a kétharmadát. Nélküle nem tíz, hanem még ötezer hajót sem tudnánk fenntartani. Ráadásul az Ori nincs akkora túlerőben, hogy...

- Nem csak az Ori támad minket, admirális. A hírszerzés – mely javarészt az ügynökségnek köszönheti naprakész ismereteit – adatai, valamint a Birodalmi Flotta jelentései szerint: a mai napon négy faj indított ellenünk támadást, egyidejűleg. Az Ida galaxisban a Goa'uldok, a Pegazuson a Lidércek, idehaza a Szürkék, ahol ön áll, pedig az Ori indította meg a történelem legnagyobb horderejű invázióját. Külön-külön még bírnánk velünk, ám együttes erővel már esélyünk sincs, ezek egyszerűen elsöpörnek minket. Ennek hallatán nem volt választásom, mint tenni a kötelességem.

- Ez esetben szólok, hogy kezdjék meg az evakuálást.

- Félre érti, admirális. Az emberiség nem hátrálhat meg a fenyegetés elől, bár a Tanácsnak igaza van az esélyeket illetően, ők négy különálló, csupán az elsöprő végkifejlet végett egybeeső támadást feltételeznek. Szerintük, ha visszavonulunk a Tejútra, lemondva a területeink háromnegyedéről, akkor csak a Szürkéekkel kell szembenéznünk és a többiek megelégszenek a saját támadásaik sikerével.

- Igen, ez logikus. Négy ilyen eltérő faj között nem lehet tartós együttműködés.

- Téved, nem csak lehetséges, hanem szükségszerű is. Szerintem ellenségeink technológiája, taktikája, a puszta támadásaik iránya közt összefüggésnek kell lennie. A Goa'uld otthona a tejút, a Szürkéké pedig az Ida, mégis eltérő galaxisokat támadnak. Ennek látszólag semmi értelme, ha különálló felek lennének. De tekintve, hogy a négy faj közül az Aschan a legerősebb, a nyálkás férgek pedig a leggyengébbek, már minden értelmet nyer. Osztozni fognak a megszerzett területeken, ezért foglalják el a másik otthonát. Ez az egyetlen módja, hogy az egész értelmet nyerjen.

- Szóval nem álnak meg itt, egészen a Földig fognak üldözni minket. De ha ők így döntöttek, akkor felesleges vitatkoznunk az egészen. Hacsak...

- Felülbíráltam a Nagytanács rendeletét – jelentette ki a Császár határozottan, mintha ez a világ legtermésesebb dolga lenne. S számára tán az volt, de Haigen úgy nézett rá döbbenetében, mintha menten kiugrani készülnének szemei.

- De erre már kétszáz éve nem került sor... A Birodalom nem állhat önkényuralom alatt, azzal eljátszanánk a tagállamok bizalmát.

- A tagállamok érdeke az életben maradás, addig senki sem lép ki a rendszerből, amíg halálos veszedelem fenyegeti őket. Aztán lemondok, akárcsak Trueman tette 2213-ban, és remélhetőleg hasonló módon áll helyre az államszervezet is.

- És ha nem...? – ami akkor bevált, az nem biztos, hogy most is működni fog.

- Ez most lényegtelen, először is a háború megnyerésére kell koncentrálnunk. Az Aschan flotta miatt nem tudunk erősítést küldeni, egyik galaxisba sem, ahogyan azok sem egymásnak. Minden egyes oldal magára maradt, külön admirálisok, és külön hadiflották kezében. Mivel a három külső galaxis közül a Pegazust támadták meg a legkeményebben, a maga dolga az lesz, hogy minél hamarabb számolja fel az Ori erőket és küldjön minél több hajót a segítségükre. Mit gondol, lehetséges?

- Nos, ha védtelenül hagyjuk a peremvidéki rendszereket, akkor nyerünk legalább két hónapot. A lakosságuk Khaleeshal együtt a népesség 8%-a volt, elhanyagolható veszteség a nagyobb ügyért cserébe. Addigra pótolhatjuk a veszteségeinket, sőt, a véderő mérete akár az ezerötszáz cirkáló is elérheti. Ha akkor támadunk és... – tekintve, hogy eddig kétszer ennyi Ori hajót számoltak össze, s ők még mindig csak özönlenek – csoda történik, akkor igen, lehetséges.

- Ez esetben reménykedjünk ebben a csodában, admirális.

Alex a következő órákat hosszas töprengéssel töltötte. *Mégis hogyan lehet véghezvinni a lehetetlent?* Egyre csak ezen csavaros kérdés keringett elméjében, s rövidesen össze is állt előtte egy használható terv, melynek kivitelezéséhez csakugyan egy kisebb csoda kell majd. Ám úgy tűnik, ilyen idők ezek.

Ekkor váratlanul megcsörrent a telefonja. Eleinte nem tudta mire vélni, hiszen ez a XXV. Század, már szinte senki sem használ ilyet. Sőt, néhány bizonyos személyen kívül senki sem tudta, hogy még rendelkezik egy ilyen ódivatú szerkezettel. Melyet ugyan úgy terveztek az idők folyamán, hogy képes legyen a bolygók közti kommunikációra, a tény, miszerint csak hangot közvetített, hamar a feledésbe söpörte. A manapság már karra csatolható, holografikus készülékek térhódításának korszaka ez.

- Halló? – törte meg az admirális mély, rekedtes hangja a csendet, mely megszokott volt egy hozzá hasonló, lassan már negyven éves háborús veterántól. S a válasz, a fülébe özönlő hang egyből világossá tett számára mindent.

- Jamie, ezer éve nem láttalak! – ám a tény, hogy az alig húsz éves öccse hívta, ki egy átlagos családhoz képest igen későn született, örömtelinek hatott ugyan, ám ebből és a tényből, miszerint Ordenon már rég letűnt a galaxistérképről, tudta, hogy ez egyet jelent a nagyszülei elvesztésével is. Nem kívánt hosszas gyászbeszédet mondani, vagy épp siránkozni. Csupán egy mély sóhajtással vette tudomásul mindezt, majd nehéz léptekkel kezdett fel-alá járkálni az általa otthonának nevezett lakás egyik tágas helyiségében. Különben is, legalább a fiúnak sikerült megúsznia az egészet.

- A seregbe... biztos vagy benne? Értem... – nem lepte meg a tény, miszerint James a családja, s egyúttal az otthona elvesztése után élre tette eddigi aggályait és egyből a frontvonalon szeretné törleszteni a tetemes számlát. Ő sem tenne mást a helyében, éppen ezért nem is akarta visszatartani élete legnagyobb hibájától. Számára legalábbis az volt, hiszen ott kellett hagynia őt, s mindenkit, kit valaha is szeretett. A fiú bizonyára teljes szívből meggyűlölte ezért, mint a mai napig. Tehát csak azért hívta, mert egyedül így lehetséges az, hogy beteljesítse álmát.

- Rendben, ha mindenáron a Pokolugrók közt akarsz lenni, azt elintézhetem. De gyorsított képzésen kell majd átesned. Nem fogod szeretni, s valószínűleg az életed

legkeményebb hónapjai lesznek, de ha túléled, akkor elintézem. Ismerem az egyik osztag parancsnokát, Samuel O’Neill ezredest, nála épp akad egy üres hely – ám ha bekerül. Onnantól kezdve nem lesz biztonságban, a saját kezében lesz az élete.

- És kölyök, vigyázz magara! – ekkor eszébe ötlött, hogy még nem adott nevet az általa kiötlött hadmozdulatok seregének. Ám legnagyobb meglepetésére – az összes többi tervével ellentétben – egy csapásra beugrott neki a tökéletes elnevezés:

A Lángtenger hadművelet.